

***Doen* ontstaat niet vanzelf**

Wat wij zien

Er is in de afgelopen jaren talloze keren aandacht gevraagd en onderzoek gedaan voor en naar jongeren die jeugdzorg met verblijf ontvangen en geen passende woon-zorgplek hebben. We weten wat er nodig is: ontschotten, samenwerken met andere domeinen, op tijd beginnen, bestaanszekerheid eerst, etc. etc.

Om dit te bereiken, wordt binnen de jeugdzorg en in het *Nationaal Actieplan Dakloosheid Eerst een Thuis* keer op keer gesproken dat er een paradigmashift nodig is. Een omslag die leidt tot een radicaal ander beeld en beleid ten gunste van deze groep jongeren.

Maar die paradigmashift kan niet plaatsvinden als we blijven doen, wat we deden. Zolang we de ruimte krijgen om onszelf buiten het systeem te plaatsen, en daardoor buiten de oplossing, blijft het probleem van een ander. Verandering zal alleen ontstaan als we zien dat ieder van ons een onderdeel is van het probleem en onderdeel is van de oplossing. Als iedereen ziet dat hij of zij anders kan doen.

Toch zien wij vaak het tegenovergestelde gebeuren, we wijzen naar elkaar. Een begrijpelijke reflex, maar niet helpend. Daarom stellen wij: niet onze schuld, wel onze verantwoordelijkheid.

Wij zijn allemaal schakels in dat systeem. Elke professional, bestuurder of betrokkene hoort bij het systeem. Hij of zij kan als mens in dat systeem veranderen én als mens het systeem veranderen. **Je hebt verrassend veel invloed, als je het maar ziet.**

De focus op de paradigmashift is dus niet het doel, maar het is een middel. Het doel is de jongere die jeugdzorg verlaat duurzaam te huisvesten op zijn of haar woon-zorgbehoefte. Daarvoor moet je anders denken, anders doen en dus voldoende aandacht, tijd en ruimte hebben om de kennis die er is te implementeren.

**"Een idee
zonder
uitvoering
is slechts
een droom"**

Hoe dan wel?

Goede initiatieven sneuvelen vaak door een gebrek aan actie, daadkracht en middelen. Ze blijven daardoor steken in de uitvoering. Terwijl het systeem alleen kan veranderen door te doen.

Doen ontstaat niet vanzelf. Dus als we willen dat jongeren die jeugdzorg verlaten de woon-zorgplekken krijgen die ze nodig hebben, moeten we met elkaar stappen nemen om te kunnen doen. Hierin staan, volgens ons, een aantal zaken niet ter discussie: structureel investeren in centrale coördinatie, passende randvoorwaarden creëren (zoals bestuurlijke afspraken) en het in kaart hebben van de woon-zorgbehoeften van deze jongeren. Het implementeren van die basiszaken zal geld kosten, maar we voorkomen er grotere problemen mee in de toekomst en daarom zal het op de lange termijn lonen.

Maar doen vraagt meer. Het vraagt ook om vertrouwen. Want veranderen is spannend – voor iedereen.

Je nek uitsteken voor de groep jongeren in deze kwetsbare positie is dat ook. Zeker omdat deze jongeren die jeugdzorg met verblijf ontvangen vaak niet kunnen leunen op het netwerk dat andere jongeren wel hebben.

Wij als systeem moeten dus een stap naar voren doen om hen de juiste ondersteuning te geven, waardoor zij meer kansen krijgen om te bouwen aan een stabiele basis voor hun toekomst. Als wij het niet doen, wie doet het dan wel?

Alleen met dat gezamenlijk gedragen standpunt kunnen we het systeem kantelen en gaan bewegen van denken naar doen. Naar een punt waar alle betrokkenen zeggen: we weten dat we op de oude manier bijdragen aan jongerendakloosheid. En omdat we dat niet langer willen, gaan we het vanaf morgen anders doen.

Bekijk onze [website](#) en volg ons op [LinkedIn](#).